

ПОКВАРЕНИ ХРИСТИЯНИ!

Дейвид Уилкерсън
28 Ноември 1994

Църквата на Исус Христос е развила погрешно схващане за това какво е покварата. Немного християни разбират Божията дефиниция за поквара, а малцина ще се съгласят, че са покварени. Когато мислим за покварени хора, си представяме най-вече злите грешници. Според нашата теория, покварата включва злоупотреба с алкохол или наркотици, прелюбодейство или блудство, изневяра, комарджийство, хомосексуализъм, убийства, изнасилвания, кръвосмешение и други подобни отвратителни дела. Ние я свеждаме само до необузданите страсти и контролиращата живота похот. Но не разбираме как Бог гледа на покварата. Неговото определение за нея е много по-дълбоко от похотта и страстите на плътта. Истината е, че Израел - избрания народ, беше обвинен от Бог в поквара, надминаваща тази на безбожните им врагове. Думата „поквара“ означава „смяна на състоянието от твърдо към разлагащо се“. Разложение (поквара) означава нещо, което преди е било цяло и в добро състояние, а вече не е поради това, че в него е проникнало разложението.

Израел беше обвинен от Бог в поквара, която надминаваше дори тази на безбожните им врагове! Докато Моисей беше на планината с Господ, израилтяните решиха да издигнат олтар в чест на едно златно теле. Те ядоха, пиха, танцуваха и играха пред празния идол. И Бог каза на Моисей: „... Иди, слез, защото се развратиха твоите люде, които си извел из Египетската земя“ (Изход 32:7). Покварата на Израел беше толкова голям в Божиите очи, че Той заплаши да ги унищожи незабавно. „Рече още Господ на Моисея: Видях тия люде, и, ето, коравовратни люде са; сега, прочее, остави Ме, за да пламне гневът Ми против тях и да ги изтребя; а тебе ще направя велик народ“ (стихове 9-10).

Бог се смиле над тях, но какво сериозно обвинение беше това! Какво беше направил народа, че да вбеси толкова много Господ? Дали беше заради пиянството, похотта и голотата им? Дали беше заради лекомислието и игривостта им в тези толкова сериозни времена? Не, беше заради нещо по-голямо дори и от идолопоклонството им. Само преди няколко седмици същите тези израилтяни бяха освободени от ноктите на Фараон и армията му. Те стояха изумени на брега на Червено море, пеейки хваления на Господ. Те пяха тази песен: „... Той е победил славно... Господ е наша сила, наше спасение... Дясната Ти ръка, о, Господи, е силна в мощ, дясната Ти ръка, о, Господи, е разбила врага на парчета“ (Изход 15:1-2, 6). А сега, малко след това, се бяха покварили напълно и бяха на ръба да бъдат унищожени от разгневения Бог! Новият Завет използва този израз, за да ни предупреди: „Затова нека се постареем да влезем в тая почивка, за да не падне някой в това, да дава същия пример на неверие“ (Евреи 4:11). Искам да видим покварата от Божията гледна точка. Искам и да се изправим пред истината, че ние може да сме толкова виновни в разврат, колкото беше Израел, докато танцуваше около златното теле!

1. Поквареност е да отхвърлиш увереността си в Бог заради това, че Той се бави!

„А като видяха людете, че Моисей се забави да слезе от планината, людете се събраха срещу Аарона и му казаха: Стани, направи ни богове, които да ходят пред нас; защото тоя Моисей, човекът, който ни изведе из Египетската земя, не знаем що му стана” (Изход 32:1).

Каква невероятна слепота и глупост! В момента, когато загубиха увереност в Бог, цялото небе беше заето да прави планове за тяхното бъдеще!

Там, на планината, на Моисей беше открит храма, в който Самият Бог щеше да слезе и да живее между тях. Даваше им се закон, който да ги отдели от всички останали на земята. Враговете им щяха да бъдат разгромени и унищожени.

Бог щеше да им даде славно наследство и да ги заведе в място на мир, почивка и пълнота. Той плануваше да им даде славно наследство – къщи, които не бяха строили; градини, които не бяха засадили; всичко, което някога бяха искали, и то в земя на мляко, мед, зелена трева и зеленчуци.

В онзи миг самото Божество беше съсредоточено върху настоящите им нужди и бъдещите им благословения. Но докато Господ уреждаше всичко в тяхна полза и за наследството им, хората викаха: „Къде е Бог? Къде е напътствието Му? Не виждаме доказателство за верността Му. Само тишина. Що за Бог би ни оставил сами и уплашени, без да каже и дума? Стига сме чакали, стига мълчание и забавяния. Да се размърдаме. Да направим нещо!”

И Израел съзнателно забрави всички чудесни неща, които Бог беше направил за тях. Забравиха свръхестественния мор, който Той изпрати върху Египет. Забравиха чудесата при Червено море. Забравиха сладките води при Мера и ангелската храна, която събираха всяка сутрин. Нямаше значение дори гръмотевичния глас на Бог при Синай. Всичко, което имаше значение за тях беше, че са в нужда, а Бог не им отговаря.

Вече бяха под проклятието на неверието! Нищо не можеше да промени мнението им, че Бог ги е оставил. Единственото, което ги вълнуваше беше да задоволят вътрешния си копнеж за действие!

Библията казва, че хората буквално изтръгнаха обиците си, за да може Аарон да извае идола: „И целият народ извади златните обици, които бяха на ушите им, и ги донесоха на Аарон” (Изход 32:3). Почти чувам въодушевените им викове, когато телето се оформи: „Е, това вече е нещо!”

За нас е почти невъзможно да повярваме, че хора, които наскоро бяха видели свръхестественната сила на Бог, можеха да жертват на неодоушевно златно теле. Толкова глупави ли бяха израилтяните, че като видят разтопените си обици да кажат: „Това е бога, който ни изведе от Египет”? Каква невероятна слепота!

Но слепотата и духовното вцепенение са проклятията, които застигат всеки, който бяга от Бог, за да потърси помощ и насока от други места. Всъщност, ние ставаме точно толкова проклетни и покварени, колкото и Израел, когато се обръщаме към човешки източници за сила и водителство! Както Израел, така и ние забравяме всички минали благословения и милости, които Бог е изливал върху нас. Забравяме многото случаи, в които Той ни е избавял от примките на врага, говорил е в тайната ни молитвена стаичка и как е обещавал да ни води до смъртта.

Вместо да изтичаме в скришната молитвена стаичка и да излеем сърцата си пред Господа на славата, ние се втурваме към телефона да се обадим на някой приятел. Разтоварваме сърцата си пред пастори, съветници, семейството ни и дори непознати. Навсякъде търсим съчувствен съвет. Цупим се и обвиняваме Бог, че се е забавил или не е чул и отговорил на вика ни. Оплакваме себе си докато заспим, линеещи в страшни пристъпи на самота.

Възлюбени, да се предадеш на страх и отчаяние е поквара от най-лош вид! Правейки това, ние пренебрегваме могъществото и верността на любящия ни Баща! Бог каза на Израел:

- "... Вие сами видяхте, че ви говорих от небето... На всяко място, гдето ще правя да се помни Името Ми, ще дохождам при тебе и ще те благославям" (Изход 20:22, 24).
- "Може ли жена да забрави кърмачето си, да не се смили над рожбата на утробата си? Дори и тези да забравят, Аз пак няма да те забравя! Ето, на дланите Си съм те връзал, стените ти са винаги пред Мен" (Исая 49:15-16). Но Израел отговори: „...Бог е забравил, скрил е лицето Си, никога няма да види" (Псалм 10:11). „... ГОСПОД ме е оставил и Господ ме е забравил" (Исая 49:14).

Наскоро получих писмо от млад човек, завършил Библейско училище, който беше прекарал години, подготвяйки се за служение. Беше търсил работа навсякъде, но го бяха отхвърлили. Накрая писал на свой приятел, че е толкова обезкуражен, че се изкушава да вземе нещата в свои ръце.

Приятелят му ми препрати писмото. Там пишеше: „Не мога да издържам повече. Всичко, което искам, е да дам таланта си в служба на Господ, но навсякъде вратите пред мен са затворени. В момента нямам пари и съм отчаян. Не ми остана нищо. Моля си и викам към Бог, слушам проповеди за това да Му вярваш. Но не виждам нищо заради което си струва да живея в бъдещето. Нямам друг избор, освен да взема нещата в свои ръце.”

Молих се за този младеж и ще продължавам да го правя. Но не се заблуждавайте – отчаянието му е форма на поквара!

Накратко, този младеж казва: „Бог ме спаси, но след това ме остави да се рея в океана като отломка от дърво.” Той е отхвърлил цялото си доверие в Господ заради забавяне! Не знае, че зад завесата Бог работи за него, че прави всичко за неговото добро. Бог чака този младеж да каже: „Господи, жив или мъртъв, ще Ти вярвам!” Когато стигне до това място, Бог бързо ще се задвижи!

Всеки от нас се покварява, когато продължава да носи излишен товар от вина, страх, самота, тревога, бъркотия. Това означава, че отказваш да си починеш във великите и скъпоценни Господни обещания! Бог не се подиграва на децата Си, когато казва:

- "Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение" (Римляни 8:28).
- „Очите на ГОСПОДА са към праведните и ушите Му — към техния вик... Праведните викат и ГОСПОД чува, и от всичките им беди ги избавя" (Псалм 34:15, 17).

Ако Бог само ни позволеше да надзърнем в духовния свят и да видим добрите неща, които приготвя за тези, които уповават на Него и Му вярват, това би било невероятна гледка за очите ни. Но защото не можем да търпим забавяния, ние правим това, което направи Израел и се отвърщаме от Него, като вместо това избираме да вярваме на ръка от плът!

2. Поквара е да застанеш гол пред враговете си!

„И Моисей видя, че народът беше разюздан, защото Аарон ги беше допуснал да станат разюздани за срам между неприятелите им" (Изход 32:25). Еврейската дума за съблечени тук е „пара", което означава: „да охлабиш, да изложиш, да освободиш". Също намеква и за „ново начало". Израилтяните казваха: „Нещата не се случват така както трябва. Уморени сме от битката, уморени сме да чакаме Бог. А сега ще се забавляваме. Долу старото! Искаме нова свобода, ново начало, и ги искаме сега!"

Голотата в Библията означава и да си останал без щит. Всеки мъж, който нямаше щит, беше считан за гол. Онези израилтяни наистина бяха голи, съблечени и танцуващи пред златното теле, но бяха захвърлили и бронята си.

Можете ли да видите по околните планини амаликчаните, които отдалеч наблюдават ексцентричната сцена? Амаликчаните, които трепереха, когато видеха Израел. Бог беше вложил страх от народа Си в сърцата им, така че винаги бяха нащрек.

А сега гледаха как Израел събличаше бронята и дрехите си. И амаликчаните им се смееха и подиграваха: „Вижте ги, те са точно като нас! Техният Бог няма сила, те дори не Му вярват! Оставиха правите си пътища; искат да се отдадат на похот, на забавления, на танци, точно както всички останали. Святост? Какво лицемерие!"

С този акт на голота Израел омаловажи своя Бог в очите на неверниците! Направиха така, че Бог да изглежда безсърдечен, жесток и безпомощен. Те опетниха честта и могъществото на всемогъщия Бог. Вече не служеха за пример на света.

Точно това се случва, когато съблечем дрехите си на вяра и изоставим доверието си в Бог! Без детинска вяра в Него, християнина е гол пред света – изложен на всички съмнения, страхове и неверие!

Бог има специален план за теб и изпипва всеки детайл, но ти можеш да го осуетиш!

Израел казваше на света: „Не искаме да се бием повече с враговете си. Не искаме да устояваме. Били сме достатъчно отхвърляни, омръзнало ни е от жертви, от надежди за бъдещето и далечни благословения. Искаме да живеем сега!“

Така е и днес - има множества голи християни в църквата! Те са уморени от борби, от трудностите, дългите забавяния, болката и скръбта. Вече нямат вяра в Бог. Говорят така сякаш Бог ги е изоставил. Копнеят за добро време, за забавления, щастие, смях и уволнение от войната.

Отвърщат се от Божиите обещания. Отхвърлят тайната молитвена стаичка. Оставят настрана Библиите си. Спират да ходят на църква и започват да се носят по течението в егоистично преследване на щастието. „Стига толкова легализъм, стига толкова тежест – казват те. Искаме да бъдем свободни!“

Шокиран съм от броя на служителите, които оставят служението си в наши дни. При нас пристигат писма от пастири, които казват: „Уморен съм, просто не мога да издържам повече.“ Някои от тях получават нервни кризи.

Напоследък чувам жалките оправдания на някои служители и миряни от цялата страна, които търсят служението ни за съвет. Като ги слуша човек, би си помислил, че Бог е тиранин, че молитвата не работи, че вярата е безполезна!

Те са изгубили вяра в Бог! Живеят в страх и съмнения, мислейки си, че Той ги е оставил да се оправят както могат. Това, приятелю, е поквара!

Бог го вижда и сигурно си казва: „Карате Ме да изглеждам като жесток учител в очите на света, като че съм ви изоставил. Що за свидетелство е това?“ По мое мнение би било по-добре да пиеш, пушиш, псуваш и блудстваш, отколкото да караш Бог да изглежда по този начин пред очите на света! Ти си захвърлил дрехите на вярата си – шлема, обувките и щита си. Съблякъл си бронята си и си се изправил гол пред свят, който се надсмива на Христос!

Съвременна реклама на бира увещава това поколение да „разпуснат довечера“. С други думи: „Хвърли задръжките от миналото. Отърси се от всеки закон, започни да си угаждаш. Прави каквото ти харесва, каквото те прави щастлив.“

Проповедниците на просперитета не са далеч от този начин на мислене. Някои от тях учат: „Не чакай да ти падне от небето. Можеш да постигнеш мечтите си сега! Преследвай ги. Просто ги назови и ги изискай, и всичко ще бъде твое!“ Дори петдесатните провеждат семинари с това послание: „Не трябва да живееш толкова праволинейно. Бог не е такъв. Той иска да се отпуснеш и забавляваш по пътя към небето. Това е приятно – отпусни се!“

Най-много ме ужасява състоянието на младите хора днес. Притеснявам се за онова, което чувам от студентите християни. Много младежи нямат връзка с Господ, нямат посока. Изпитват страх от бъдещето повече от което и да било предишно поколение. Малцина могат да кажат: „Бог ми говори“, а още по-малко: „Аз говоря с Бог!“

В много библейски училища се чува: „Стига с всички тези забрани. Те са куп легализъм!“ Всеки път, когато проповядвам някакво по-сурово послание, нарастващ брой ученици ми казват: „Не мога да търпя този вид проповеди. Изнервят ме!“

Твърде много от тях се покваряват – не заради западащ морал, но защото не са открили или развили дълбока вяра в Господ. Верността им към Него няма основа. Живеят водени от емоциите си, защото никога не са изпитали истинска почивка в Бог. Вместо това, живеят за мига, правейки най-доброто, което могат с това, което имат.

Обърнали са се от Божия Дух към светската музика, нейното поведение, облекло, партита и лекомислие. И лека полека събличат малкото духовна броня, която им е останала. Това е духовна голота – отхвърляне на старите ценности и копнеж за забавления и удоволствия.

Благодаря на Бог за онези ученици, които растат в страх и знание за благословения на Господ. Бог е обещал да постави огнена стена около всички, които Му вярват. Но основни неща като молитвата са буквално непознати за повече млади християни днес.

Вярвам, че главната цел на Стана в последните дни ще е да разврати цялата християнска младеж. Той е решен да съсипе вярата им в това, че Бог е заинтересован от тях. Той се опитва да ги убеди, че вярата и молитвата вече не са ефективни във времето на науката.

Църквата трябва да падне на колене и да извика към Бог за младежите ни. Трябва да викаме към Него за пробуждане на вярата сред тях. Ако не го направим, и ако тази тенденция продължи, някои от нашите християнски колежи може да се превърнат в едни от най-извратените места на земята.

3. Докато някои събличаха дрехите си, един свят остатък слагаше бронята си!

„...И Моисей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен! И всичките Левиеви синове се събраха при него. И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички мечи на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си! И Левиевите синове направиха според думата на Моисей и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа“ (Изход 32:26-28). Ето какво се случи: „Синовете на Леви“ бяха пра-пра внуците на Леви – духовен слабак! Леви беше сина на Яков, който заедно с брат си Симеон беше направил така, че семейството му да стане отвратително за езичниците около тях. Брат му и той бяха взели мечовете си и убили Сихем за това, че беше изнасиллил сестра им Дина. Те убиха и баща му Хамор, взеха овцете им, воловете, магаретата и богатството им, дори жените и децата им. Каква отвратителен, грозен образ на Леви!

Но сега потомците му се надигнаха, за да направят онова, което беше праведно в Божиите очи: „...И всичките Левиеви синове се събраха при него (Моисей)” (стих 26).

Тези хора нямаха никакво духовно наследство, на което да стъпят, но нещо дълбоко в тях извика: „Ние няма да докараме укор върху името на нашия Бог, както направи баща ни. Ще се бием за Господ!”

Моисей им каза: „Ако жена ти, или брат ти, или сестра ти, или някой е танцувал пред златното теле – убийте ги! Този вид идолопоклонство е немислим!” Библията казва: „И Левиевите синове направиха според думата на Моисей...” (стих 28).

Посланието тук е: ти можеш да си първия представител на новото свято семе на Бог – ново наследство! Няма значение какво е миналото ти. Можеш да станеш майката, бащата или младежа, който се изправя за Бог и получава благословенията Му!

Бог не се интересува от миналото ти. Аз имам духовни деца из целия свят, чиито баща е бил или наркоман, или алкохолик, или пласъор на дрога, а майка им е била или проститутка, или е продавала наркотици. Когато тези младежи дойдоха при Исус, Той ги прие и призова да бъдат Негови слуги. И сега техните собствени деца гледат примера им. Те станаха майки и бащи в Сион!

Господ иска да знае само едно нещо: ще вземеш ли меча си и ще защитава ли праведността днес? Ще я защитава ли в семейството си, сред приятелите, сред всички онези, които са голи и пълни с неверие?

Децата на Леви започваха да живеят свято. Всеки от тях, който носеше меч в онзи ден, имаше деца и внуци, които ги видяха и запомниха с това, че защитиха Божието име. Питам ви, бащи: когато децата ви станат тийнейджъри, какво ще си мислят за вас? Дали ще кажат на приятелите си: „Баща ми само се излежава на дивана. Гледа телевизия и играе голф”? Майки, с какво ще ви запомнят вашите деца?

Точно сега Бог те призовава да заживееш свято – да се изправиш срещу тенденциите на времето! Той иска ти да си този, в когото хората търсят пример. Иска да започнеш нова традиция. Няма значение дали си женен или не, от лошо или добро семейство. Бог иска да вложи свят огън в теб!

Може да кажеш: „Но аз вече се провалих. Пропах шансовете си! Преди служех на Господ с цяло сърце. Бях помазан, пълен с вяра и всички деца и приятели гледаха моя пример. Но след това съгреших и предадох Бог. Изгубих всичко!”

Не, никога не е твърде късно за Бог! Никога не е късно да извадиш меча и да станеш част от свещенството на Леви. Можеш по всяко време да започнеш отначало!

Има един шадраван в Манхатън, направен в памет на човек, който се казва Джери Маколи. Той беше алкохолик и скитник в продължение на години, връщаше се към греха отново и отново. Но един ден Бог каза: „Стига!” и хвана сърцето на Джери. Джери основа мисия в

града, която съществува вече много десетилетия. На погребението му имаше толкова голяма тълпа, че в долен Манхатън бе спряно движението на автомобилите. Това беше човек, който пропиля наследството си, но се покая и Бог му върна всичко многократно!

Е, какво ще правиш? Ще се откажеш ли? Или ще препашеш меча?

Може да попиташ: „Какво означава да убиеш голите си братя и сестри? Как се „убиват“ тези хора днес?“ Като живееш сред тях с търпение, надежда и радост! Когато всички около теб се оттеглят от битката, ти изграждай все повече борбеност в себе си. Свидетелствай повече и повече за Божията вяръност, дори и да не виждаш отговора. Това ще убие от срам всички около теб заради собственото им неверие.

О, каква несравнима Божия благодат към най-недостойните от всички хора, които Той избра за Свои оръжия – синовете на Леви! Моисей им обеща: „Посветете себе си днес на ГОСПОДА, като се вдигнете всеки против сина си и против брат си, за да ви се даде днес благословение“ (Изход 32:25-29).

И Бог ги възнагради - направи ги свещеници, които служеха в Божия дом.

Скъпи светия, няма значение какво е миналото или наследството ти – трябва да излезеш и заявиш: „Аз съм на Божията страна! Ще защитавам Бог при всички атаки, отправени към величието и верността Му. Ще прогоня всички страхове и съмнения. Веднъж завинаги ще се справя с всички залитания по светските удоволствия и идолопоклонство. Не ме интересува дали семейството или приятелите ми са се провалили – аз избирам да следвам Господ!“

Нещо в теб подтиква ли те да заемеш по-висока позиция в Господ? Чувстваш ли, че в теб се разпалва огън за Него? Чувстваш ли се привлечен към обновена вяра в Бог? Бъди благодарен! Това е гласът на твоя Моисей – Господ Исус Христос, Който те призовава да се изправиш до Него в този зъл ден!

Нека Бог ти помогне да бъдеш внимателен към покварата на съмнението, че Той е загрижен за теб. И дано изчакаш търпеливо Бог да направи всичко за твое добро. Обещанието Му към теб е по-голямо и скъпоценно дори от онова към левитите. Той ти казва: „А както е писано: "Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, това е приготвил Бог за тези, които Го любят“ (1 Коринтяни 2:9).

Ще вземеш ли меча си днес? Ще се изправиш ли за Него в този зъл час? Дай Му цялото си сърце, колкото и да е слабо, и Той ще ти даде праведно наследство, което надхвърля и най-големите ти мечти! Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1994 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Corrupt Christians!](#) / [Покварени християни!](#)